

Η ιστορία του Αζίζ

Με λένε Αζίζ. Δεν είμαι από εδώ. Κατάγομαι από μια χώρα, που εσείς εδώ το όνομα της δυσκολεύεστε να πείτε. Πολλές φορές τα παιδιά της τάξης μου με βάζουν να το λέω, για να με κοροϊδέψουν. Δεν ξέρω την ηλικία μου ακριβώς, ούτε την ακριβή ημερομηνία γέννησης μου, αλλά η μαμά μου το μόνο που θυμάται είναι ότι είμαι σχεδόν έντεκα ετών. Είχαμε χαρτιά που τα έγραφαν όλα αυτά, αλλά κήκαν και καταστράφηκαν μαζί με το σπίτι μας. Είμαστε έξι αδέρφια. Εγώ είμαι ο μεγαλύτερος. Πριν φύγουμε, γεννήθηκε το μικρότερο αδελφάκι μου.

Ήταν μόλις δύο μηνών όταν βομβαρδίστηκε το χωριό που μέναμε. Ακόμα θυμάμαι εκείνη τη νύχτα... Ήταν η χειρότερη νύχτα της ζωής μου. Κοιμόμουν. Ξαφνικά ακούστηκε ένας πολύ δυνατός κρότος και ακολούθησαν πυροβολισμοί. Η μαμά μπήκε τρέχοντας στο δωμάτιο μας και μας ξύπνησε απότομα. Με άρπαξε από το χέρι και βγήκαμε έξω τρέχοντας. Αντικρίσαμε έναν φριχτό θέαμα: τα σπίτια του χωριού καίγονταν το ένα μετά το άλλο μπροστά στα μάτια μας. Η μητέρα μου, απελπισμένη, μου έδωσε να κρατάω το μωρό. Μπήκε ξανά στο φλεγόμενο σπίτι για να αναζητήσει τους υπόλοιπους και να σώσει ό,τι είχε απομείνει από τα υπάρχοντά μας. Όσο την περίμενα έξω από το σπίτι με το μωρό στην αγκαλιά μου, έκλαιγα.

Ξαφνικά είδα μερικούς στρατιώτες στο βάθος του δρόμου. Κρύφτηκα αμέσως πίσω από ένα μισογκρεμισμένο τοίχο. Τότε ξεσκέπασα λίγο το σώμα του μωρού. Ήταν ακίνητο, σαν κούκλα. Ούτε καν έκλαιγε. Έκλεισα τα μάτια μου, το έσφιξα στην αγκαλιά μου και ευχήθηκα να μην έχει πάθει κάτι. Έμεινα εκεί αρκετή ώρα, αγκαλιασμένος με το μωρό περιμένοντας τη μαμά. Ήλπιζα ότι θα ερχόταν να με πάρει να φύγουμε, αλλά αυτό δεν έγινε ποτέ. Έφυγα μόνος μου με το μωρό μη ξέροντας που ακριβώς πήγαινα μέσα στον καπνό και το σκοτάδι.

Οι εικόνες που αντίκρισα ήταν εφιαλτικές: άνθρωποι ούρλιαζαν τραυματισμένοι μέσα στα ερείπια αναζητώντας βοήθεια. Έτρεχα για περισσότερη από μισή ώρα. Πίσω μου οι πυροβολισμοί έπεφταν βροχή. Επιτέλους το μωρό άρχισε να κλαίει. Ευτυχώς ήταν ζωντανό! Το έσφιξα πιο πολύ για να το προστατεύσω και συνέχισα το τρέξιμο.

Τελικά, έφτασα στην ακτή. Όλος ο κόσμος έμπαινε σε βάρκες ή κολυμπώντας προσπαθούσε να απομακρυνθεί από εκεί. Μέσα στον πανικό άκουσα κάποιον να με φωνάζει. Προσπάθησαν να καταλάβω ποιος με καλούσε, αλλά κάτι τέτοιο ήταν σχεδόν αδύνατο μέσα στις κραυγές των ανθρώπων και τον κρότο των πυροβολισμών. Δυσκολεύτηκα αλλά κατάφερα να αναγνωρίσω τη φωνή. Ήταν η μητέρα μου με τα τέσσερα αδελφάκια μου. Ένα κύμα χαράς με πλημμύρισε. Έτρεξα προς τη βάρκα τους, κατάφερα να σκαρφαλώσω και έπεσα στην αγκαλιά τους. Λίγα λεπτά αργότερα ξεκινήσαμε για ένα ταξίδι χωρίς επιστροφή...

Στη βάρκα επικρατούσε συνωστισμός. Ήμαστε περίπου σαράντα άτομα, τα περισσότερα παιδιά, που κρύωναν και έκλαιγαν. Δεν υπήρχε καμία ελπίδα. Οι ευτυχισμένες στιγμές που περάσαμε στην πατρίδα μας ήταν παρελθόν.

Πλέαμε για δύο ημέρες. Η θάλασσα μας «ξέβρασε» στο λιμάνι της Μυτιλήνης. Φτάσαμε χαράματα στην ακτή. Όλοι μας είχαμε εξαντληθεί από την κούραση και την πείνα. Το απόγευμα της ίδιας μέρας μερικοί άνθρωποι με στολή μας μετέφεραν σε ένα κέντρο φιλοξενίας προσφύγων, κοντά στην πόλη.

Τώρα πια πάω στο σχολείο. Αρχικά φοβόμουν την επαφή με τους άλλους ανθρώπους. Φοβόμουν τις αντιδράσεις των άλλων παιδιών απέναντί μου. Τελικά κατάλαβα ότι δε χρειάζεται να φοβάμαι τόσο. Η δασκάλα της τάξης μας είναι πολύ ευγενική και τη συμπαθώ. Αυτή μου έμαθε να γράφω, να διαβάζω και να μιλάω ελληνικά. Αντιμετωπίζω πολλά προβλήματα κάθε μέρα. Για παράδειγμα, μερικά παιδιά στο σχολείο με φωνάζουν βρωμιάρη και δε με σέβονται καθόλου. Εγώ πληγώνομαι, αλλά δεν αντιδρώ. Έτσι μου έχει πει να κάνω η δασκάλα μου. Υποστηρίζει πως ορισμένοι άνθρωποι φοβούνται τη διαφορετικότητα, γι' αυτό με κάνουν να αισθάνομαι έτσι.

Προσπαθώ να είμαι αισιόδοξος. Δεν έχω πολύ χρόνο για παιχνίδι και διασκέδαση, όπως τα άλλα παιδιά. Πρέπει να βοηθήσω τα μικρότερα αδέρφια μου να χτίσουν το μέλλον τους.

Βάζω πάντα τα δυνατά μου στο διάβασμα. Πολλές φορές ζορίζομαι υπερβολικά ή νιώθω απελπισμένος. Δεν πρόκειται όμως να το βάλω κάτω. Δε θα τα παρατήσω ποτέ. Θα συνεχίσω να αγωνίζομαι για ένα καλύτερο μέλλον για μένα και την οικογένεια μου.